

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
Факултет политичких наука
Изборном већу

На основу члана 63. став 1, члана 64. став 5. и 7. и члана 65. став 1. Закона о високом образовању ("Службени гласник РС", бр. 76/05, 100/07-аутентично тумачење, 97/08, 44/10, 93/12, 89/13, 99/14. и 45/15-аутентично тумачење.), члана 4. и 11. Правилника о начину и поступку стицања звања и заснивања радног односа наставника Универзитета у Београду ("Гласник Универзитета у Београду", бр. 142 од 16.06. 2008.г, бр.150. од 17.06.2009.г. и бр. 160. од 13.04.2011. године) и члана 108. став 1. Статута Универзитета у Београду-Факултета политичких наука са изменама и допунама, Изборно веће Факултета политичких наука, на 2. седници одржаној 08. јула 2016. године формирало је Комисију за припрему Извештаја о пријављеним кандидатима за избор ванредног професора, односно редовног професора за ужу научну област **Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука**, у саставу: **др Илија Вујачић**, редовни професор Факултета политичких наука Универзитета у Београду, **др Драгица Вујадиновић**, редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду, **др Милан Подунавац**, редовни професор Универзитета Доња Горица, Подгорица, Црна Гора и редовни професор у пензији Факултета политичких наука Универзитета у Београду. Комисија је прегледала конкурсни материјал и у складу са Законом о Универзитету и Статутом Факултета политичких наука подноси:

ИЗВЕШТАЈ

I - О конкурсy

Факултет политичких наука Универзитета у Београду расписао је конкурс за избор ванредног професора, односно редовног професора за ужу научну област **Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука**. Оглас је објављен у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“ број 654-691, од 14.09.2016. године. Рок за пријаву кандидата истекао је 29. септембра 2016. године. На оглас се пријавио **један кандидат**, **др Ђорђе Павићевић**, ванредни професор на Факултету политичких наука Универзитета у Београду. Комисија је преузела конкурсну документацију и констатовала да је пријава поднета у складу са условима утврђеним Законом о високом образовању и Статутом Факултета политичких наука, односно конкурсом.

II – О кандидату

1. Биографски подаци кандидата

Биографија кандидата

Ђорђе Павићевић рођен је 09. 11. 1966. у Пожеги, Република Србија.

Дипломирао је 1992. године на Филозофском факултету у Београду, одсек за филозофију. Последипломске студије је завршио на истом факултету, на смеру за етику, где је 1997. године одбранио магистарску тезу „Реконструктивна прагматика: нормативно-језички основ Критичке теорије“. Докторске студије завршио је на Факултету политичких наука и 2006. године је одбранио докторску тезу „Политичка концепција либерализма Џона Ролса“.

Ђорђе Павићевић је радио у Математичкој гимназији у Београду као професор филозофије. На Институту за филозофију и друштвену теорију радио је као истраживач од 1996. до 2002. године. Као асистент на предмету *Теорија политичког система*, запослен је на Факултету политичких наука од 2002. године. У новембру 2006. изабран је за доцента за научну област Политичка теорија, политичка историја и методологија. У фебруару 2012. године изабран је за ванредног професора за исту област.

До сада је Ђорђе Павићевић боравио на више студијских боравака и усавршавања: University of Vermont, SAD, 1997; CEU, Budapest, 2001; Lafayette College, Easton, Pennsylvania, Fullbright program, 2003; University College London, 2005 и 2008; CEU, Budapest, 2010-2011.

У периоду 2008-2011. године кандидат је био гостујући професор на Универзитету у Бањој Луци. Од 2010 -2012. године предавао је на European Regional Master's Degree in Democracy and Human Rights in South-East Europe (ERMA) у Сарајеву. Године 2011. и 2012. Ђорђе Павићевић је био гостујући предавач на Мастер програму Факултета политичких знаности Универзитета у Загребу на курсу Теорије демократије који воде проф. Тончи Курсар и проф. Ана Матан.

Поред тога, кандидат је држао предавања на University of Vermont (1997), Lafayette College, Easton, Pennsylvania (2003), University College London (2005, 2008), Central European University, Budapest (2001, 2010/2011).

Ђорђе Павићевић је учествовао на више домаћих и међународних пројеката. На научно истраживачким пројектима Министарства за науку и технолошки развој учествује од 1992. године.

Ђорђе Павићевић је један од оснивача и први главни уредник регионалног научног часописа *Политичке перспективе* који издају Факултет политичких наука у Београду и Факултет политичких знаности у Загребу. У периоду од 1995-1999. године уређивао је часопис *Филозофија и друштво*, Института за филозофију и друштвену теорију, Универзитета у Београду.

Ђорђе Павићевић је члан више професионалних удружења. Током каријере био је члан или још увек јесте члан следећих удружења: Српско филозофско друштво (током два мандата био члан извршног одбора), Удружења за теорију и филозофију права, American Political Science Association, Удружења за политичке науке Србије (био члан Председништва), члан је извршног одбора српског огранка Међународног удружења за правну и социјалну филозофију (IVR).

III СПИСАК ОБЈАВЉЕНИ РАДОВА

Радови објављени пре избора у звање доцента

Књиге и монографије

Загорка Голубовић, Ивана Спасић и Ђорђе Павићевић - Политика и свакодневни живот, Институт за филозофију и друштвену теорију, Београд, 2003.

Богољуб Милосављевић и Ђорђе Павићевић - Тајни досијеи: Отварање досијеа служби државне безбедности Богољубом Милосављевићем, Центар за антиратну акцију, Београд, 2001

Радови у часописима

- "Karl-Otto Apel, Diskurs und Verantwortung,", *Theoria*, 3-4, Beograd, 1991.

- "Легитимација правних поредака", *Зборник матице српске за друштвене науке*, Нр. 95/1993, Нови Сад.

- "Етика дискурса", *Филозофија и друштво VII*, Београд, 1995,

- "Политички дискурс и рационалност", *Српска политичка мисао*, бр. 1-4/1996

- "Комунитарно-либерални спор у савременој филозофији", *Филозофија и друштво IX-X*, Београд, 1996.

- "Protest i pokret", (sa Ivana Spasić), *Republika*, Nr. 155-156, Beograd, 1997, na Poljskom: "Sila gwizdkow i stop", *Gazeta Wyborcza*, 8-9. lutego, 1997.

- "Symbolization and Collective Identity in Civic Protest", (with Ivana Spasić), *Sociologija*, Nr. 1. 1997.

- "Идеја узајамности у теорији правде Џ. Ролса", *Српска политичка мисао*, 4/1998, Београд

- "О грађанској дужности да се мисли", *Нова српска политичка мисао*, Вол. 7. Но. 1- 2, 2002

- "Либералне вредности и политичка стабилност у Србији", *Филозофија и друштво XIV - XV*, Београд, 2002.

Радови у зборницима и са националних и међународних конференција

- "Civil Society: A Normatively Overcharged Term", in: *Resurrecting Phoenix*, ed. David Durst, AUBG, Blagoevgrad, 1997.
- "Belgrad - Siła gwizdków i stóp" (with Ivana Spasić), in: *Obywatelski protest i karnawał uliczny*, ed. Julliusza Tyszki, Poznań, 1998.
- "Ситуирана ксенофобија: Опаска о грађанском протесту у Србији (са Ивана Спасић), у: *Расизам и Ксенофобија: Интеркултуралност версус расизам и ксенофобија*, прир. Божидар Јакшић, Форум за етничке односе, Београд, 1998
- "Democracy and Stability, The Case of Former Yugoslavia," in: *The Models of Identities in Postcommunist States*, ed. Zagorka Golubović and George F. McLean, Washington, D.C., 1999.
- "Политички Дискурс: Медији и комуникација," у: *Медији и рат.*, ур. Нена Скопљанац, Алија Хоџић и Бранимир Криштофић, Београд, 1999.
- "Промене у Србији као процес социјалног учења: прелазна оцена", (са Иваном Спасић), у: *(P)еволуција и поредак*, ур. Ивана Спасић и Милан Суботић, Институт за филозофију и друштвену теорију, Београд, 2001. (engleski u: *(R)evolution and Order*, Beograd, 2002)
- "Национализам и либерализам: оправдање за толеранцију", у: *Посткомунизам и демократске промене*, прир. Вучина Васовић и Вукашин Павловић, Југословенско удружење за политичке науке и Факултет политичких наука, Београд, 2002.
- "Јавност", у: *Критички појмовник цивилног друштва*, прир. Ђорђе Вукадиновић и Предраг Крстић, Група 484, Београд 2003, стр. 139-180
- »Одговорност« у: *Критички појмовник цивилног друштва 2*, прир. Предраг Крстић, Група 484, Београд 2004, стр. 79-122
- »Правда«, « у: *Критички појмовник цивилног друштва 3*, прир. Александар Молнар, Група 484, Београд 2004, стр. 189-232
- "Nestabilna javnost: Nevolje sa pluralizmom u Srbiji," u: *Slaba društva i nevolje sa pluralizmom*, прир. Srđan Dvornik i Vedran Horvat, Zagreb, 2005

Радови објављени пре избора у звање ванредног професора

Монографија

ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе: Правда и политике: наслеђе и границе политичке филозофије Џона Ролса, Фабрика књига, Београд, 2011, стр. 327. ИСБН 978-86-7718-111-6 ЦОБИСС.СР-ИД 185916684

Radovi u časopisima међународног и националног значаја

PAVIĆEVIĆ, Đorđe. Politička teorija u Srbiji: standardi i samorefleksija. *Politička misao*, Zagreb, 2009, god. 46, br. 2, str. 166-181. ISSN 0032-3241, [COBISS.SR-ID 513756247]

- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Јавни ум као политички идеал: схватање Џона Ролса. *Филозофија и друштво*, 2007, бр. 2/2007 (33), стр. 209-234. ИССН 0353-5738, [ЦОБИСС.СР-ИД 32710671]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Морални консензус и либерални поредак. *Трећи програм*, 2005, бр. 127/128, стр. 105-128. (štampano 2007.) ИССН 0564-7010, [ЦОБИСС.СР-ИД 133262860]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Проблем доктринарне репресије у либералној политичкој теорији. *Годишњак Факултета политичких наука*, 2007, год. 1, бр. 1, стр.29-44. ИССН 1820-6700, [ЦОБИСС.СР-ИД 512516183]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Критичка теорија друштва Франкфуртске школе, *Годишњак Факултета политичких наука*, Година 5. • Број 5 • Јун 2011. ИССН :1820-6700, ЦОБИСС.СР-ИД:145774604

Поглавља у монографијама и радови са националних и међународних конференција

- PAVIĆEVIĆ, Đorđe, ĐUROVIĆ, Srđan. Relations between Montenegro and Serbia from 1991 to 2006: An Analysis of Media Discourse. u: KOLSTØ, Pål (ur.). *Media discourse and the Yugoslav conflicts : representations of self and other*. Farnham; Burlington: Ashgate, 2009, str. 129-152. ISBN 978-0-7546-7629-4, [COBISS.SR-ID 513755991]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Заједница памћења и режими памћења: ка одговорном памћењу. У: БОСТО, Сулејман, ЦИПЕК, Тихомир (ур). *Кутура сјећања : 1945.*, Загреб: Диспут, 2009, стр. 93-1005. ИСБН 978-953-260-105-3, [ЦОБИСС.СР-ИД 513756759]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе, ЂУРОВИЋ, Срђан. Односи Црне Горе и Србије од 1991. до 2006. године : анализа медијског дискурса. у: Ђерић Гордана (ур.), *Интима јавности : оквири представљања, наративни обрасци, стратегије и стереотипи конструисања Другости у упечатљивим догађајима током разградње бивше Југославије : штампа, ТВ, филм Београд*: Институт за филозофију и друштвену теорију/ Фабрика књига, 2008, стр. 217-248. ИСБН: 978-86-7718-071-3, ЦОБИСС.СР-ИД 515394197]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Држава, правда и редистрибуција. у: ПАВЛОВИЋ, Вукашин, СТОЈИЉКОВИЋ, Зоран (ур.). *Савремена држава*. Београд: Конрад Аденауер Штифтунг: Факултет политичких наука, Центар за демократију, 2008, стр. 65-83. ИСБН 978-86-84031-33-6, [ЦОБИСС.СР-ИД 512929367]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Политичко памћење : нормални случај и патологије. у: ЂЕРИЋ, Gordana (ur.). *Памћење и носталгија : неки простори, облици, лица и наличја* Београд: Институт за филозофију и друштвену теорију: "Филип Вишњић", 2009, стр. 115-137. ИСБН 978-86-82417-22-4, [ЦОБИСС.СР-ИД 515664021]
- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе. Позитивна дискриминација: либерална перспектива. у: Јовановић Миодраг А. (ur.). *Колективна права и позитивна дискриминација у уставноправном систему Републике Србије*, Београд: Правни факултет Универзитета: Службени гласник, 2009, стр. 25-37. ИСБН 978-86-519-0292-8, [ЦОБИСС.СР-ИД 513749180]

- ПАВИЋЕВИЋ, Ђорђе: Пети октобар: недовршена револуција, у: *Развој демократских установа у Србији – десет година после*, Heinrich Boell Stiftung, Београд 2010, стр. 41-52, ИСБН 978-86-86793-08-9, [ЦОБИСС.СР-ИД 189624140]

Радови објављени од избора у звање ванредног професора према Критеријумима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду

Рад у часопису међународног значаја са ЕРИХ листе

Ђорђе Павићевић, „Политички месијанизам и демократија: о могућности политичке самотрансформације демократије”, *Филозофија и друштво*, септембар, III/2016, стр. 664 - 683. DOI: 10.2298/FID1603650P

Рад у часопису међународног значаја са листе престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет

- Djordje Pavićević, "Memory, Trust and Fear in Post-Conflict Societies" *Southeastern Europe* 37 (2013) 179–199, Koninklijke Brill NV, Leiden, 2013 DOI 10.1163/18763332-03702004

Рад објављен у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком Министарства

- Ђорђе Павићевић, “Постдемократске критике демократије: трансформација или урушавање демократије”, у *Социологија*, бр.4/2016 (у прилогу потврда издавача и уредништва)

2) Научна монографија/књига односно уџбеник или критичка монографска публикација.

Ђорђе Павићевић и Марко Симендић: *Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења*, Фабрика књига, Београд, 2016.

3. Радови у водећем часопису националног значаја

- Ђорђе Павићевић, “Савршене и несавршене обавезе према сиромашнима”, *Годишњак Факултета политичких наука*, XIV/2015, стр. 35-54

- Ђорђе Павићевић, „Аристократска теза“, *Годишњак Факултета политичких наука*, XVI/2016. (штампа се у децембарском броју)

4) Радови са међународног научног скупа објављена у целини

- Đorđe Pavićević, „Democratic Timetables: Faling Behind and the Crisis of Democratic Politics“, у: *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe* (ed. Miodrag Jovanović and Đorđe Pavićević, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2012, str. 29-40.

-Đorđe Pavićević, "Human Rights and Poverty", у: *Fundamental Rights: Justification and Interpretation*, eds. Kenneth Einar Himma and Bojan Spajić, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2016, str. 179-192

5) Радови са научног скупа националног значаја објављена у целини и уређивање тематског зборника радова односно часописа.

- Ђорђе Павићевић, „Дворкин и демократија: јежеви на врата, лисице кроз прозор“, у: *Наслеђе политичке и правне филозофије Роналда Дворкина*, прир. Биљана Ђорђевић и Милош Здравковић, Српско удружење за правну и социјалну филозофију, ФПН и Правни факултет, Београд 2015, стр. 65-78, ЦОБИСС.СР-ИД 215213580, ИСБН 978 -86 -918821 -0-5

- Ђорђе Павићевић, „Лева скретања“, у *Левица у посткризном контексту*, Heinrich Boell Stiftung, Београд 2010, стр. 33-40, ИСБН 978-86-83767-44-1, [ЦОБИСС.СР-ИД 203037964]

- Ђорђе Павићевић (ур.), *Људска права: преиспитивање идеје*, Службени гласник, Београд 2011

- Đorđe Pavićević i Miodrag Jovanović (Eds.), *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe*, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2012.

7) Чланство у уређивачким одборима домаћих и међународних часописа, скупова и струковних удружења, или предавање по позиву на универзитетима у иностранству

Уређивање часописа:

Оснивач и први главни уредник регионалног научног часописа *Политичке перспективе* који издају Факултет политичких наука у Београду и Факултет политичких знаности у Загребу. Активни члан уредништва.

У периоду од 1995-1999. године уређивао је чаопис *Филозофија и друштво*, Института за филозофију и друштвену теорију, Универзитета у Београду.

Организациони одбори конференција:

- *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe*, (новембар 2011, Факултет политичких наука)

- *Political and Human Rights as Prerequisites of Democracy*, (новембар 2012, Факултет политичких наука)

- *Fundamental Rights: Justification and Interpretation*, (октобар, 2014, Правни факултет)

- *Сабор политиколога* (2014-2016, Факултет политичких наука)

Чланство у удружењима:

- Српско филозофско друштво (током два мандата био члан извршног одбора) (неактиван)

- Удружења за теорију и филозофију права (неактиван)

- American Political Science Association (неактиван)
- Удружења за политичке науке Србије (активан)
- Међународног удружења за правну и социјалну филозофију (IVR). Активни члан председништва
- European Confederation of Political Science Associations (ECPSA), члан скупштине 2014 и 2015. године

Предавања по позиву на страним универзитетима:

- University of Vermont (1997),
- Lafayette College, Easton, Pennsylvania (2003),
- University College London (2005, 2008),
- Central European University, Budapest (2001, 2010/2011).
- Гостујући професор на Универзиту у Бањој Луци (2008-2011)
- Гостујући професор године предавао на European Regional Master's Degree in Democracy and Human Rights in South-East Europe (ERMA) у Сарајеву (2010 - 2012)
- Гостујући предавач на Мастер програму Факултета политичких знаности Универзитета у Загребу на курсу Теорије демократије (2011-2012).

8) Менторство у докторским дисертацијама

Ђорђе Павићевић је био ментор у изради докторске дисертације кандидата мр Маринка Лолића. Тема дисертације: *Проблем обичајности у Хегеловој политичкој филозофији*. Дисертација је одбрањена 02.07.2012.

Ђорђе Павићевић је био члан комисије за преглед и оцену и комисије за јавну одбрану докторских дисертација следећих кандидата:

Мр Иван Миленковић, тема дисертације: *Појам суверености: од избеглиштва до гостопримства*. Дисертација је одбрањена 09.05.2014.

Мр Станко Благојевић, тема дисертације: *Међусобни однос концепата идеологије и хегемоније*. Дисертација је одбрањена 28.09.2016.

Ђорђе Павићевић је био члан комисије за преглед и оцену и комисије за јавну одбрану докторских дисертација на Филозофском факултету у Београду следећих кандидата:

Срђан Продановић: *Статус здравог разума у савременој социолошкој теорији: ка прагматичкој реконцептуализацији односа теорије и праксе*

Газела Пудар: *Друштвено – политички утицајни интелектуалци и њихово схватање националног у Србији након 2000. године*

Ђорђе Павићевић је именован за ментора у изради докторских дисертација следећих кандидата са докторских академских студија Политикологије:

Никола Бељинац, одобрена тема дисертације: *Предмет и природа патриотске привржености у плуралним друштвима.*

Биљана Ђорђевић, одобрена тема дисертације: *Проблем конституисања политичког тела у демократским теоријама.*

9) Менторство односно чланство у комисијама за израду завршног рада на специјалистичким и дипломским академским студијама

Ђорђе Павићевић је био ментор осамнаест одбарањених дипломских академских (мастер) радова на Факултету политичких наука.

IV ПРИКАЗ НАЈВАЖНИЈИХ РАДОВА ОД ИЗБОРА У ЗВАЊЕ ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА

Ђорђе Павићевић и Марко Симендић: *Дисциплиновање демократије: класичне критике и модерна спорења*, Фабрика књига, Београд, 2016.

Монографија *Дисциплиновање демократије: Класичне критике и модерна спорења* достављена је у рукопису припремљеном за штампу, са потврдом издавача о томе да је књига прихваћена за објављивање и да ће бити објављена до краја новембра 2016. године. Књига садржи 192 штампане стране (184 без списка литературе и извора), односно више од 500000 текстовних карактера. Према критеријумима Правилника о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача ова монографија испуњава критеријуме који је сврставају у научну монографију националног значаја. Монографија садржи више од 280 ауторских страница, 140 по аутору, што готово двоструко превазилази захтеве утврђене Правилником. Број аутоцитата (десет) књигу сврстава међу истакнуте монографије националног значаја (М41). Рецензентску комисију чинили су проф. др Милан Подунавац, проф. др Миодраг Јовановић и проф. др Илија Вујачић.

Монографија садржи увод, закључна разматрања и шест поглавља. Прво поглавље разматра вишеслојност савременог појма демократије, те идеју критике и дисциплиновања демократије. Аутори наводе да су идеју демократије пратила стална настојања да се демократија ограничи, односно да се моћ народа умањи, како по опсегу, тако и по снази. Демократија се прилагођавала овим покушајима и њен се појам мењао, тако да је савремени појам демократије постао веома широк и готово испразњен од садржаја. Књига

проучава нека од кључних места на којима се појам демократије мењао, кроз идеје које су формулисали њени критичари, а које су често прихватили и браниоци демократије.

Друго поглавље, *Демократија као облик владавине*, бави се античким критикама демократије и првим покушајима да се демократија учини безопасном. У првом делу поглавља разматра се основни спектар класичних критика које нуди Платон, док се у другом делу аутори баве местом демократије у идеји мешовитог облика у делима Платона, Аристотела, Полибија и Цицерона. Класична критика демократије обухвата идеју о демократији као одсуству поретка, начину владавине који карактеришу неограничена слобода и неправична једнакост. За њу се везује демократски човек, неумерена, разуздана, необразована и сиромашна особа без посебних одлика. Мешовити устав у свакој својој инкарнацији чини демократија и он је, наводе аутори, одговор на проблем претеране слободе мноштва људи једнако колико је одговор и на неограничену власт појединца или мањине. Циљ је зато да се учешћем демократије у мешовитом облику моћ већине народа разоружа и ослаби, а њени носиоци дисциплинују.

Треће поглавље, *Разоружавање демократије*, бави се идејама Жана Жака Русоа, његовим разумевањем демократије и легитимности. Русо је важан аутор зато што стоји на размеђи античких и модерних виђења демократије. За Русоа демократија није само начин владавине, него и темељ легитимне владавине. Разликовање демократије као начина владавине и демократије као суверености у којој учествују равноправни грађани посебно је видљиво у Русоовој теорији. Ова разлика је на размеђи два концепта демократије: античког и модерног и представља један од највећих унутрашњих проблема са којим се концепт демократије суочава. Са једне стране, суверена једнакост равноправних грађана захтева јединство политичког тела, док се јединство свију не може остварити у демократској владавини. Русо уочава ову напетост, али не успева да је разреши на задовољавајући начин. Уместо решења овог проблема, на демократију се надовезује, или како аутори наглашавају – ”калеми”, идеја представљања.

Четврто поглавље бави се развојем демократске схеме легитимације која укључује представљање, али која до краја напушта идеју о демократији као начину владавине. Проучавају се три облика ове аргументације: идеје опата Сјејеса, ставови америчких федералиста и схватања антифедералиста. Демократија се открива као демократски елитизам где Сјејес тврди да је скупштина коју чине чланови трећег сталежа једина квалификована да представља целокупну нацију и да би она требало да има слободан мандат. Општи интерес се овде види као резултат вагања снаге супротстављених посебних интереса. Представничка владавина код америчких федералиста подразумева такозвану ”сложену републику”, уређење које свој извор црпи из народа, али које признаје класичне критике одлучивања мноштва и његово учешће своди на избор представника. Антифедералисти наглашавају проблеме неадекватности представљања грађана у великим државама и залажу се за представљање унутар мањих јединица које ће прецизније пресликати структуру представљеног грађанства. Тежиште расправа о демократији померено је на разматрање обима и врсте представљања.

Пето поглавље садржи разматрања три веома важна правца критике представничке демократије. Прва је критика коју нуди Карл Шмит, усмерена ка самој основи демократског представљања, која тврди да јединство сувереног тела није могуће остварити на демократски начин. Демократској одлуци било које врсте мора да претходи одлука којом се конституише демократски облик одлучивања, а која сама не може бити демократска. Такође, парламентарна демократија не мења природу власти: привилеговани политички положај политичара који су на власти омогућава им да манипулишу демократским процесом и да они управо буду они чија воља конституише демократске процедуре, упркос инструментима тајног гласања и јавне дискусије. Друга критика долази из поља марксистичких идеја. У овом делу поглавља приказана су различита становишта која је Маркс имао према представничкој демократији: од иницијалног одбацивања представничке владавине као полуге владавине буржоазије, преко сматрања представничких установа савезницима радничке класе које је могуће искористити за радикалне друштвене промене, све до идеје о доминацији ванпарламентарних политичких снага и крајњој неупотребљивости представничке демократије за било шта: како за корениту политичку промену, тако и за интересе крупног капитала. Трећи правац критике доводи у везу кризу и демократију и грана се у три правца: 1) Токвилово упућивање на тиранију већине, односно могућност централизације и јачања власти; 2) Ласки указује на опасну везу између представничке демократије и капитализма; и 3) Липман и други аутори наглашавају да је демократија изгубила своју нормативну основу, претварајући се у форму одлучивања која се не заснива на конкретном супстантивном вредносном систему.

У шестом поглављу аутори разматрају коначни корак у смеру пражњења појма демократије од његовог садржаја и свођење демократије на процес одабира представника на изборима. Шумпетерово тумачење се узима као пример оваквог гледишта и аутори наводе да је ово настојање, где се Шумпетер труди да понуди јасну, прецизну и уверљиву концепцију демократије, суштински проблематично. Демократија је од идеје владавине народа постала процес овлашћивања представника да одлучују у име целине. Овакво ограничавање појма демократије Шумпетер види као чишћење појма од опсенарских идеја попут представљања, народа, опште воље и др. Тако је једна иницијално аристократска пракса постала не само срж, већ и једини релевантан аспект појма демократије, изгубивши сваку везу са његовим оригиналним значењем.

Ђорђе Павићевић, „Политички месијанизам и демократија: о могућности политичке самотрансформације демократије”, *Филозофија и Друштво*, септембар, III/2016, стр. 664 -683. DOI: 10.2298/FID1603650P

Текст се бави односом политичког месијанизма и расправа о кризи демократије. Појмовни оквир политичког месијанизма је погодно аналитичко оруђе јер у њему појам кризе чини полазну тачку на основу које се формулишу различите политике избављења.

Анализирана су три схватања политичког месијанизма: као револуционарне политике (Талмонова критика), као критичког оруђа (Бенјамина и Адорна) и као отворене могућности радикалне промене (Дерида, Жижек и Бадију). У сва три случаја показује се да дубока уверења имају важну улогу у политици и да није могуће имунизовати политички поредак од њих. У другом делу текста указује се на значај ових увида за разумевање дискурса о кризи демократије чији важан део чини губитак вере у способност демократских установа да формулишу оквир за смисаоно политичко деловање грађана. Услед тога, дошло је до трансформације појма демократије који сада политичко деловање грађана-аматера види као сметњу. Такво стање прозводи напетости који оптерећују функционисање демократских режима. У закључку се констатује да савремене демократије нису у стању да обнове веру у основе свог постојања све док инсистирају на примату форме демократије, која је у међувремену постала норма, а која није у стању да увери грађане у своје интринсичне вредности.

Djordje Pavićević, *Memory, Trust and Fear in Post-Conflict Societies, Southeastern Europe* 37 (2013) 179–199, Koninklijke Brill NV, Leiden, 2013 DOI 10.1163/18763332-03702004

Ђорђе Павићевић у овом тексту тематизује значај који има заједничко знање засновано на памћењу које деле чланови друштва за природу друштвене кооперације у датом друштву. Налази су засновани на искуству које грађани имају у бављењу заједничком прошлости. Аутор сматра да је стабилизација заједничке залихе знања заснованог на прошлом искуству од непроцењиве вредности за успостављање одрживог обрасца сарадње. Да би се то показало истражује се веза између заједничког знања и различитих образаца деловања. Као основни образци узети су облици деловања засновани на страху и облици деловања засновани на поверењу. Оба ова облика односе се на проблем неизвесности у будућности и на проблем суочавања са слободом избора других и носе са собом различита узјамна очекивања у погледу изгледа за успешну сарадњу. За избор стратегије сарадње кључне су заједничке претпоставке о узајамним очекивањима. Кооперација заснована на поверењу носи са собом очекивање да се можемо ослонити на друге, док деловање засновано на страху доживљава друге као претњу. „Историја игара sardwe“ пружа информације о узајамним очекивањима. Несводивост заједничког памћења показује да институционални постицаји и сигнали нису у стању да стабилизују заједничко знање о узајамним очекивањима. У тексту се закључује да су различити начини концептуализације заједничких искустава повезани са различитим облицима деловања и да поновно успостављање оштећених односа захтева заједничку реконструкцију историје узајамних односа. Ова теза заснована је на суштинском аргументу о партикуларности заједничког знања за сваку посебну групу и на општем аргументу заснованом на формалној структури друштвене сарадње унутар које се заједничко знање обликује.

Ђорђе Павићевић, “Постдемократске критике демократије: трансформација или урушавање демократије”, у *Социологија*, бр.4/2016

Текст преиспитује аналитичку вредност појма демократије. Основна теза текста јесте да овај појам може имати значајну појмовно-критичку употребу, а да је информативна вредност постдемократских концепција постдемократије мала. Питање на које текст покушава да одговори јесте да ли се из пост-перспективе може показати да реалистичан суд о конкретним “демократским праксама” може да се извргне у погрешан суд о демократији. Као одговор, разматрају се три различите концепције постдемократије које су реакција на самопрокламовани “тријумф демократије” и универзализацију такозваног минималног, формалног појма демократије. Прва је концепција енглеског социолога Колина Крауча (Colin Crouch) која доводи у питање политичку партиципацију и изборну политику. Друга је теорија америчког политичког теоретичара Шелдона Волина (Sheldon Wolin) који доводи у питање репрезентативност демократије. Трећа концепција припада француском филозофу Жаку Рансијеру (Jacques Rancière) који критикује схему легитимације либералне демократије. Сва три аутора указују на лоше стање демократије, али и кривљење смисла појма демократије, јер су владајуће економско-политичке елите научиле да контролишу исходе демократских процедура. У закључку се констатује да су постдемократске концепције плоднија истраживачка платформа за критичко разматрање употребе појма демократије од истрошенијих појмова попут кризе, дефицита, опадања или трансформације. Питање адекватности појединачних артикулација и постдемократске перспективе није детаљније разматрано.

Ђорђе Павићевић, “Савршене и несавршене обавезе према сиромашнима”, *Годишњак Факултета политичких наука*, XIV/2015, стр. 35-54

Текст се бави карактером обавеза према смањењу сиромаштва. Полазне тачка у анализи су Кантово разликовање потпуних и непотпуних дужности и реконцептуализација овог разликовања унутар етике дужности Оноре О’Нил. Обавезе према сиромашнима сматрају се несавршеним обавезама јер не може се потпуно спецификовати корелативно право сиромашних на обезбеђивање добара и услуга. Због тога обавезе према сиромашнима спадају у етику врлина, не етику права. Према овом схватању, услови испуњења су саставни део оправдања обавезе. Овако протумачен услов испуњења обавеза оспорен је и релаксиран у теоријама Томаса Погеа и Амартје Сена. Према аутору, недостаци у архитектоници анализираних теорија, као и недоречени спорадични увиди анализираних аутора указују да је смањење сиромаштва најбоље формулисати као индиректну савршену обавезу.

Ђорђе Павићевић, „Аристократска теза“, Годишњак Факултета политичких наука, XVI/2016.

У тексту се разматра аристократска теза о изборима која је широко дискутована у последњој деценији. Према овој тези избори имају двоструки карактер, они су истовремено и демократски и аристократски. Представничка владавина, према овом гледишту, јесте мешовити облик облик владавине који се од старијих облика република разликује по томе што постоје општи избори као метод легитимације. Овај облик владавине је сродан демократском елитизму према исходима, мада постоје разлике у томе како се оправдава средишња установа избора. Критичари ове тезе тврде да је аристократски елемент у савременим демократијама добио олигархијску или плутократску форму. На ову критику демократије понекад се реферише као на стање постдемократије. У тексту се тврди да је теза о двоструком карактеру избора моћно аналитичко средство за дијагнозу стања савремених демократија, али се не заступа теза о аристократском карактеру избора.

Ђорђе Павићевић, „Democratic Timetables: Faling Behind and the Crisis of Democratic Politics“, u: *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe* (ed. Miodrag Jovanović and Ђорђе Павићевић, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2012, str. 29-40.

Аргумент који се излаже у тексту јесте да савремене демократије пролазе кроз нови облик кризе која је резултат мањкавости демократске политике. Криза демократске политике се разматра као последица институционалног догматизма: уверења да се демократија састоји од уходаног скупа институционалних процедура које (заједно са додацима у виду владавине права, регулаторних тела, итд.) гарантују демократске исходе политика које се воде. Идеја која влада у политичким наукама јесте да се сви демократски режими могу поређати по истој оси према универзалним критеријумима. Сходно томе, политиколози праве разлику између старих и стабилних демократија и скоро демократија, демократија ниског квалитета, хибридних демократија, слабих демократија, мањкавих демократија, делимичних демократија итд. На врху хијерархије су најстарије и најстабилније демократије које служе као еталон за поређење. Остале демократије су демократије у мањем или већем степену. На пример, према *Economist Intelligence Unit's index* Србија је у време писања текста била пласирана на 64. место међу светским државама и окарактерисана као мањкава демократија. Према обом гледишту, главни проблем за српску демократију јесте како да стабилизује унапред дефинисан скуп демократских установа према индексу њиховог функционисања. Пошто је демократија постала предмет међународне бриге, посебне државе су изгубиле властиту политичку агенду. Демократски распоред задатака је унапред постављен и претпоставља две различите агенде. Једна је за успостављене демократије како би се излечиле од патологија политичког суђења: корупције, неповерења у политичаре и политку, деполитизације,

цинизма итд. Друга је за мање развијене демократије и њихов задатак је да консолидују демократске установе. Према аутору, замка која се крије у овоме разумевању демократије јесте да обе агенде у ствари пате од истих мањкавости са различитим симптомима. Теза коју аутор заступа јесте да је узрок патологије обе агенде исти: немогућност представничких установа да обезбеде формални политички оквир за промишљеније политичко суђење и одлучивање уз веће учешће. Резултат тога је све већа деполитизација формалних установа и измештање политике у неформалне сфере.

Dorđe Pavićević, “Human Rights and Poverty”, у: *Fundamental Rights: Justification and Interpretation*, eds. Kenneth Einar Himma and Bojan Spajić, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2016, str. 179-192

У тексту се разматра проблем концептуализације сиромаштва и смешта у оквир „поделе рада“ између морала, права и политике. Полази се од дијагнозе стања које је констатовао Европски суд за људска права да не постоји „право да се не буде сиромашан“, али је констатовао да ситуације сиромаштва јесу узрок озбиљних кршења људских права. Најпре се разматрају стандардни приговори концептуализацији сиромаштва у правним појмовима који се износе у либертаријанским теорија. У средишњем делу анализе разматрају се савремене конкуренске теорије како је могуће концептуализовати проблем сиромаштва. Онора О’Нил сматра да се проблем сиромаштва може боље решавати уколико се не посматра као проблем људских права него посебних дужности које нису универзалне по карактеру. Много развијенији приступ нуде заступници такозваног „приступа могућности“ који разматрају друштвену вредност права као део права. У овом погледу проблеми сиромаштва могу бити предмет разматрања у појмовима људских права. Према аутору, овај приступ је оптерећен великим степеном очекиване конвергенције између друштвеног вредновања права и процедуралних аспеката права. Аутор сматра да људска права јесу релевантна за решавање проблема сиромаштва, али само унутар примерене друштвене поделе рада између морала, права и политике. Не постоји једно институционално устројство помоћу кога се може уредити ова подела рада него, у сваком посебном случају, захтева се најбоља равнотежа између захтева људских права и захтева за смањењем сиромаштва.

Ђорђе Павићевић, „Дворкин и демократија: јежеви на врата, лисице кроз прозор“, у: *Наслеђе политичке и правне филозофије Роналда Дворкина*, прир. Биљана Ђорђевић и Милош Здравковић, Српско удружење за правну и социјалну филозофију, ФПН и Правни факултет, Београд 2015, стр. 65-78, ЦОБС.СР-ИД 215213580, ИСБН 978 -86 - 918821 -0-5

У тексту се критикује схватање демократије као партнерства славног америчког правног и политичког теоретичара Роналда Дворкина. У првом делу се разматра његово схватање демократије као партнерства да се покаже да Дворкин овде у ствари избегава одговор на проблем несагласности у демократским друштвима постулирајући етички императив интеграције у истинску или праву политичку заједницу уједињену око принципа. Претпоставка хомогености решава проблеме колективног деловања и унапређује политичку аргументацију, али она има мало тога са демократијом, осим ако се покаже да постулирана хомогеност садржи елементе позитивне слободе и колективне самовладавине. Након тога, кратко се анализира вредност већинског правила одлучивања. Дворкин с правом оспорава његову суштинску повезаност са идејом самовладавине, али из погрешних разлога. Он драматизује могућност прерастања већинског правила у већинску демократију (мајоритаризам) која угрожава права и интересе етичких и политичких мањина, али не доводи у питање везу између гласања и политичког представљања, било мањине или већине. Дворкин приписује већини ону врсту хомогености која, по његовој анализи, не може да се оствари гласањем на нивоу целе заједнице, али може гласањем на нивоу већине. Тиме и сам подлеже нечему што се назива мит о већинској владавини и, с тим у вези, миту о тиранији већине. Већи проблем представља неодређеност везе између гласања, исхода гласања и одлука тако формиране већине. Ова веза је, у мањој или већој мери, подложна интервенцијама. Тај налаз једнако погађа и већинску демократију и партнерску демократију. Дворкиново схватање демократије не одговара циљевима које им он приписује: демократија као партнерство није политички модел који боље integriше вредности позитивне слободе и колективне самовладавине у уставни поредак него алтернативни модел већинске демократије са уставним ограничењима.

Ђорђе Павићевић, „Лева скретања“, у *Левица у посткризном контексту*, Heinrich Boell, Београд 2010, стр. 33-40, ИСБН 978-86-83767-44-1, [ЦОБИСС.СР-ИД 203037964]

У тексту аутор даје дијагнозу разлога за лоше стање левице у периоду кризе. У њему се заступа теза да не постоји једна, него више левица, али да су оне подједнако немоћне, дезоријентисане и стерилне. Разматрају се две врсте левице, једна која је ближа тзв. „трећем путу“ и друга, која је радикалнија и корене има у филозофији и хуманистичким дисциплинама. Теза која се заступа јесте да се левица налази у својеврсној клопци и да је потребно да пронађе пут да формулише властиту алтернативу, али алтернативу која би била самостална и одржива и подразумевала властиту агенду. За то јој је потребна реконцептуализација властите идеје, али она која је заснована на властитим историјским ресурсима и повратку одузете концептуалне имовине. Левица мора да поврати хегемонију над појмовима који су некеда били њени и да понуди своју артикулацију, а не да се увек изнова позиционира према стварним или фиктивним

хегемонима. Као један од разлога упадања у клопку и губитка властите агенде разматра се подела друштвеног рада, односно уверење да се у постојећој политичкој подели рада може остваривати лева агенда и опклада да ће свако одрадити свој део посла.

Ђорђе Павићевић (ур.), *Људска права: преиспитивање идеје*, Службени гласник, Београд 2011

Овај зборник радова садржи четрнаест савремених текстова познатих светских аутора који се баве различитим проблемима из домена људских права. Зборник је подељен у четири дела који се баве питањима теоријских основа људских права, новијим приступима, односу права, државе и демократије и новим изазовима чије решење се тражи унутар теорија о људским правима. Зборник тематизује новије помаке у погледу разумевања људских права, посебно покушаје да се људска права утемеље на другачијим основама него што је то случај у класичном разумевању људских права као посебне категорија моралних права. У том погледу представљени су аутори различитог спектра који покривају конкурентске приступе: традиционални, практични, политички, културни, приступ заснован на могућностима и мешовити приступ.

Посебни делови Зборника баве се новијим изазовима који стоје пред теоријама људских права. Највећи изазови су, традиционално, политички, али нова питања јесу везана за питања демократије, интервенција и међународног поретка. Ова питања су добила на значају како због политичке динамике тако и због нагомиланих дилема које поједине праксе заштите људских права изазивају. Друге дилеме односе се на проблеме интерпретације људских права у светлу културних различитости, питања односа људских права према посебним правима група у неповољном положају (у конкретном случају жена) и еколошка питања. Текстови из ове групе показују да тумачење људских права не сме да се схвати статично и да се стално мора одмеравати према новим изазовима. Нови скупови проблема и нови актери (као они који крше људска права и као објекти заштите) захтевају нови интерпретативни напор како концепција људских права не би постала превише нормативна и ирелевантна.

Кандидат је написао предговор у коме је сумирао ове проблеме и изнео различита гледишта у погледу утемељења, тумачења и примене људских права. Преиспитивање идеје људских права у новијим теоријама иде преко чистог правног тумачења људских права. Оно мора сачувати и моралну и политичку димензију како би одржавало корак са друштвеним и политичким збивањима и не би довело у питање вредности људских права, која је традиционално лежала у њиховој наклоњености према слабијима и угроженијима.

Ђорђе Павићевић и Мiodrag Јovanović (ур.), *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe*, Eleven International Publishing, The Hague, Netherland, 2012.

Књига је настала од радова на истоименом скупу одржаном на Факултету политичких наука. У књизи се из различитих углова (теоријских и емпиријских) и унутар

различитих дисциплина (право, политикологија економија и филозофија) тематизује стање демократије у југоисточној Европи и разматрају учинци економске кризе на стање демократије у овим државама. Посебна вредност књиге јесте што указује да слични проблеми постоје и у старим и новим демократијама и што су проблеми разматрани из различитих перспектива. Проблеми су, такође, разврстани према студијама случаја у појединим државама: Мађарска, Србија, Пољска и Македонија. Сви аутори се слажу да демократија јесте у кризи, како у овим државама тако и у развијенијим демократијама, али су узроци кризе ситуирани на различитим местима.

V ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА НАУЧНО-ИСТРАЖИВАЧКОГ РАДА

Ђорђе Павићевић је у досадашњој академској каријери објавио више од педесет радова. Двадесет текстова објавио је у часописима који се данас налазе у највишим категоријама Министарства и Универзитета. Деведесет радова су поглавља у зборницима и монографијама међународног и националног значаја. Четири рада су монографије од којих је једна објављена самостално и три у коауторству. Уредио је два зборника радова. Више од десет објављених радова нису категоризовани и наведени у овом извештају. Реч је о полемикама, приказима или ниже категоризованим радовима. Превео је једну књигу, редиговао преводе две књиге и превео више текстова у часописима.

У периоду од претходног избора у звање, Ђорђе Павићевић је објавио једну монографију, пет радова у часописима, пет радова у зборницима, уредио два зборника радова и излагао радове на девет конференција.

Учешће у научним и стручним скуповима

- *Crisis and Quality of Democracy in Eastern Europe*, (новембар 2011, Факултет политичких наука) излагање: *Democratic Timetables: Faling Behind and the Crisis of Democratic Politics*
- *Political and Human Rights as Prerequisites of Democracy*, (новембар 2012, Факултет политичких наука)
- *Политика: наука и професија*, Сабор политиколога 2013: Уводно пленарно излагање
- *Democracy and Truth*, Conference, 5-6 October 2013, in Belgrade, Serbia, излагање: *Memory's Truths and Public deliberations*
- *Левица у посткризном контексту*, 29013, ФПН, излагање: *Лева скретања*
- *Наслеђе политичке и правне филозофије Роналда Дворкина*, октобар 2013, Београд, излагање: *Дворкин и демократија*
- *Устав у времену кризе*, Сабор политиколога, 2014. излагање: *Појмовне борбе око демократије: трансформације и дисконтинуитети*
- *Fundamental Rights: Justification and Interpretation*, (октобар, 2014, Правни факултет), излагање: *Human Rights and Poverty*

- *Thinking Beyond Capitalism* (June 22nd – 27th 2015, Belgrade). излагање: Towards the critique of the project-form
- *Урушавање или слом демократије*, Сабор политиколога 2016, излагање: Демократија без политичког садржаја: стари аргументи за нове околности

Сви наведени радови спадају у научну област за коју је расписан конкурс. Прегледом радова кандидата Комисија је закључила да је кандидат током каријере имао доследан научно-истраживачки интерес, односно да се током целокупне каријере бавио најважнијим питањима политичке теорије и политичке филозофије. Радови Ђорђе Павићевића оцењени су као значајан научни и стручни допринос научној области за коју је расписан конкурс.

VI ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА ПЕДАГОШКОГ РАДА

Кандидат је претходном периоду предавао следеће предмете на основним студијама: Теорија политичког поретка (IV година зимски семестар), Савремена политичка теорија (II година летњи семестар) и Култура људских права (IV година летњи семестар). На мастер студијама кандидат предаје: Теорије и политике правде (стара и нова акредитација), Проблеми и спорови у савременој политичкој теорији (стара акредитација), Радикална демократија, постдемократија и антидемократске теорије (заједно са Марком Симендићем), Револуције (заједно са Небојшом Владисављевићем). На докторским студијама држао је курсеве: Норма, текст и контекст (заједно са Марком Симендићем) и Отпадници у модерној политичкој теорији (заједно са Марком Симендићем).

Према студентској евалуацији у претходне две године рађене на основним студијама кандидат је добијао следеће просечне оцене:

Школска 2014/2015

Теорија политичког поретка 4.49

Савремена политичка теорија 3.90

Култура људских права 4.08

Школска 2015/2016

Теорија политичког поретка 4.08

Савремена политичка теорија 4.20

Култура људских права 4.21

Укупна просечна оцена: 4.16

Поред педагошког рада на Факултету политичких наука Ђорђе Павићевић је држао предавања и у другим установама Универзитета (Институт за филозофију и друштвену

теорију, Филозофски факултет и Правни факултет) и на другим универзитетима (видети одељак III).

Ђорђе Павићевић практикује педагошки рад и кроз ваннаставне активности на Факултети и ван њега: читалачке групе са млађим колегама и напредним студентима, програме дебатног клуба, учешће на студентским трибинама и расправама, учешће у летњим школама и образовним програмима невладиних организација.

VII ОЦЕНА РЕЗУЛТАТА У ОБЕЗБЕЂИВАЊУ НАУЧНО-НАСТАВНОГ ПОДМЛАТКА

Ђорђе Павићевић је активан у обезбеђивању научног подмлатка кроз менторски рад, учешће у комисијама и непосредни рад са млађим сарадницима.

Менторски рад: кандидат је био ментор једне одбрањене докторске дисертације, учествовао је у писању реферата и оцени још четири дисертације, од којих су две одбрањене на Факултету политичких наука и две на Филозофском факултету. Тренутно је ментор двоје докторских кандидата. Поред тога био је ментор осамнаест одбрањених мастер радова и учествовао је у комисијама за одбрану.

Учешће у комисијама за избор: Кандидат је био председник комисије за избор у звање асистента за двоје сарадника, за једну сарадницу био је председник комисије за избор у научно звање, а за више њих био је члан комисије

Рад са млађим сарадницима: кандидат је ангажован око унапређења научног рада млађих сарадника. Са њима је учествовао у пројектима, писао заједничке радове и организовао читалачке групе из којих су проистекли неки курсеви на Факултету политичких наука.

VIII ДОПРИНОС АКАДЕМСКОЈ И ШИРОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Ђорђе Павићевић је заједно са колегама из Загреба покренуо заједнички часопис *Политичке перспективе*. Ради се о регионалном стручном часопису који излази пет година и објављено је петнаест бројева. Часопис је замишљен као регионална критичка платформа на којој би друштвени научници објављивали своја истраживања, износили гледишта или критике. Кандидат је био први главни уредника часописа 2011-2012. године и даље је члан редакције.

Заједно са колегама са Правног факултета кандидат је на Факултету политичких наука основао Центар за студије конституционализма чији је копредседник. Центар је до

сада формирао библиотеку, организовао расправе и био домаћин угледим гостима из иностранства.

Ђорђе Павићевић је оснивач дебатног клуба на Факултету (и на Универзитету) који је стекао међународни углед. Између осталог, дебатели са Факултета политичких наука освајали су међународна признања, најважније говорничке награде и међународне турнире, међу којима и европско и светско првенство. Важније од тога јесте да клуб пружа додатно образовање студентима и унапређује њихове вештине и способности.

Кандидат је преводио и редиговао преводе стручних издања који служе као литература на више факултета на Универзитету. Најважнији наслови су: Ендрју Винсент, *Теорије државе*, Службени гласник, Београд, 2009. (превео), Џон Ролс, *Теорија правде*, ЦИД, Подгорица, 1998. (редакција превода), Норман Бери, *Увод у модерне политичке теорије*, Службени гласник, Београд, 2007. (редакција превода)

У мандатном периоду од 2012. до 2015. године кандидат је обављао функцију за последипломске студије. за студије другог и трећег степена. Осим тога, кандидат је активно учествовао у акредитацији програма Факултета у обе досадашње акредитације.

IX ЗАКЉУЧНО МИШЉЕЊЕ И ПРЕДЛОГ КОМИСИЈЕ

Комисија констатује да се др Ђорђе Павићевић, ванредни професор на Факултету политичких наука Универзитета у Београду једини јавио на конкурс за избор у звање ванредног или редовног професора за ужу научну област Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука који је објављен у публикацији Националне службе за запошљавање „Послови“ број 654-691, од 14.09.2016. године. На основу приложене документације Комисија даје следећу закључну оцену:

У погледу прописаних услова за избор у звање у складу са Критеријумима за стицање звања наставника на Универзитету у Београду кандидат их је испунио на следећи начин:

1. Целокупна академска и научна каријера кандидата посвећена је проблемима који су значајни за област за коју је расписан конкурс. Комисија је оценила да је кандидат дао значајан научни допринос области којом се бави.
2. Кандидат поседује степен доктора политичких наука који је стекао 2006. на Факултету политичких наука Универзитета у Београду одбраном докторске дисертације под насловом *Политичка концепција либерализма Џона Ролса*.
3. Научно истраживачки рад: кандидат је објавио довољан број радова за избор у звање. У два случаја приложени су докази да ће радови бити објављени до завршетка процедуре избора.

3.1. Кандидат је објавио монографију *Дисциплиновање демократије: Класичне критике и модерна спорења* заједно са колегом Марком Симендићем. Монографија је достављена у рукопису припремљеном за штампу, са потврдом издавача о томе да је књига прихваћена за објављивање и да ће бити објављена до краја новембра 2016. године. Књига садржи 192 штампане стране (184 без списка литературе и извора), односно више

од 500000 текстовних карактера. Према критеријумима Правилника о поступку, начину вредновања и квантитативном исказивању научноистраживачких резултата истраживача ова монографија испуњава критеријуме који је сврставају у научну монографију националног значаја. Монографија садржи више од 280 ауторских страница, више од 140 по аутору, што готово двоструко превазилази захтеве утврђене Правилником. Број аутоцитата (десет) књигу сврстава међу истакнуте монографије националног значаја (M41). Рецензентску комисију чинили су проф. др Милан Подунавац, проф. др Миодраг Јовановић и проф. др Илија Вујачић.

3.2. Кандидат је објавио три рада у научним часописима са SCI, ANCI, ERIH или са листе престижних светских часописа за поједине научне области коју утврђује Универзитет на предлог факултета или са листе часописа међународног значаја верификоване посебном одлуком. Један рад је у објављен у часопису са ERIH листе (*Филозофија и друштво*), један рад је објављен у часопису са листе коју утврђује Универзитет на предлог факултета (*Southeastern Europe*) и један рад у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком (*Социологија*).

3.3. Кандидат је објавио два рада у категорији водећих часописа националног значаја (*Годишњак Факултета политичких наука*)

3.4. Кандидат је објавио два рада са међународних научних скупова објављена у целини на енглеском језику.

3.5. Кандидат је објавио четири рада из категорије радови са научног скупа националног значаја објављена у целини и уређивање тематског зборника радова односно часописа.

3.6. Кандидат је своје радове излагао на девет научних конференција.

4. Чланство у уређивачким одборима домаћих и међународних часописа, скупова и струковних удружења, или предавање по позиву на универзитетима у иностранству. Кандидат је био у уредништву два научна часописа а био је главни уредник једног од њих. На седам универзитета уз САД, Европе и региона кандидат је био гостујући предавач или гостујући професор. Кандидат је активни члан два међународна стручна удружења и једног националног стручног удружења и учествовао је у организацији пет међународних научних конференција.

5. Менторства: кандидат је био ментор једног одбрањеног докторског рада, био је члан комисије за одбрану и оцену четири докторска рада на два факултета Универзитета у Београду и био је ментор осамнаест одбрањених мастер радова.

6. Педагошки рад: кандидат има високе оцене на евалуацијама за педагошки рад. Укупна просечна оцена за три курса са основних студија у претходне две године јесте 4.16 (од 5)

7. Научни подмладак: кандидат је учествовао изборима у звање научног подмлатка, био ментор и радио на пројектима са млађим сарадницима.

8. Кандидат је дао шири допринос научној заједници кроз покретање часописа, оснивање научног центра на Факултету, увођење нових облика наставе и усавршавања вештина, превођење и редиговање књига и преузимање одговорних послова на Факултету.

На основу целокупног научног и педагошког рада кандидата, као и претходно саопштених оцена о научном, истраживачком, стручном и наставно-педагошком раду, Комисија констатује да кандидат др Ђорђе Павићевић, ванредни професор, **испуњава законом прописане услове и универзитетске критеријуме** за избор у звање редовног професора. Комисија има задовољство да предложи Изборном већу Факултета политичких наука Универзитета у Београду да изабере др Ђорђа Павићевића, ванредног професора, у звање **редовног професора за ужу научну област Политичка теорија, политичка историја и методологија политичких наука.**

Београд, 22. новембар 2016. године

Чланови Комисије:

др Илија Вујачић, редовни професор Факултет политичких наука Универзитета у
Београду

др Драгица Вујадиновић редовни професор Правног факултета Универзитета у Београду

др Милан Подунавац редовни професор у пензији Факултета политичких наука
Универзитета у Београду и
редовни професор Универзитета Доња Горица, Подгорица, Црна Гора